

Gennadij Alekszejev

Rengetegben

Válogatás Gennadij Alekszejev verseiből

Fordította és az előszót írta: Lehoczki Károly

Későn került a nyilvánosság elé, majdnem negyvenéves volt, mikor első költeményei megjelentek. Fanyar humora, puritán verseinek sokszor hűvös gondolatisága sokáig nem tudott megkapaszkodni a szovjet líra talajában. A hatvanas és hetvenes évek közönsége már elszokott a szabad-versektől, újra pedig még nem fedezte fel magának, Gennadij Alekszejev tehát szinte magányos megszállottként tört utat, s jutott el – jutott volna el, ha idő előtt, ötvenöt éves korában szívinfarktusa nem végez vele – népszerűsége csúcsára.

Ezt a rendkívül tehetséges embert valahogy nem keserítették el a hosszantartó kudarcok. Dolgozott, és számára ez elég volt. Eredetileg építésznek tanult, kezdetben tevékenykedett is a szakmában, később a Leningrádi Építészmérnöki Egyetem tanáraként, majd docenseként építészettörténetet adott elő. Hozzászokott, hogy gondosan megfigyelje, mi történik körülötte, s ezek a történések – a mindennapi élet – váltak versei, festményei témájává. Első kötete, "A hídon" címmel 1976-ban jelent meg, és – ezek szerint mégsem csak a közönség értetlensége volt sikertelenségének oka – napok alatt elkelt. Következő könyvére négy évet kellett várnia, pedig akkor íróasztalában már alig fértek vaskos dossziékba gyűjtött, majd házilag bekötött kéziratok. 1980-ban megjelent második kötete után ("Öles fák") Gennadij Alekszejev neve bekerült az irodalmi "köztudatba". Az irodalmiba. Mert képei, melyek – akármilyen furcsán hangzik is – színvilágukban, visszafogott kompozíciójukban hasonlítanak verseire, csak lakása falait kezdték elborítani, a kiállítótermekéit nem.

És akkor jött az 1987-es, sokat ígérő év. A könyvesboltok pultjai alól csaknem egyszerre fogyott el két Alekszejev könyv (még 1986-os dátummal), az egyik a leningrádi "Szovjetszkij Piszatyel" gondozásában jelent meg, címe "Külvárosi tájkép", a másik a moszkvai "Szavremennyik" kiadásában, "Megszokott óra" címmel. Versanyaguk az előző két köteténél is gazdagabb.

Két könyv egy tavaszon, mi az, ami egy költőnek többet jelentene? Talán csak az élet, a játékos, olykor komisz, grimaszokat vágó élet, vagy éppen a halál, a maga visszavonhatatlanságával, mindent elrendező alkunélküliségével. És Gennagyij Alekszejevnek 1987-ben ez is megadatott. Ez az év megsillantotta előtte egy új élet lehetőségét, és aztán nem tagadta meg tőle a halált sem.

Özvegye állítása szerint kiadott művei csak töredéke a hagyatéknak. Megszámlálhatatlan vers, egy befejezett, mindenki előtt titkolt regény ("Zöld partok" címmel, 1996-ban jelent meg Szentpétervárott, az Új Helikon kiadó gondozásában), évtizedeken át vezetett napló, valamint jegyzetek maradtak utána. És a képek, a fantasztikusnál fantasztikusabb képek!

Az "Aurora" című folyóirat lapjain költőtársa, barátja, Mihail Dugyin búcsúztatta. Méltatásában idézte az elhunyt egyik versének négy sorát, melyek szinte arszpoetikus erejüekké emelkedtek:

"Saját jólétét űzhette volna,
de ő nem,
űzte a másét, bármerről jött is
a boldogtalan."

Szerettem a társaságát, a köztünk lévő generációs különbség nem hogy gyorsan oldódott, eleve fel sem bukkant. Örülök látni, hogy Gennadij Alekszejev csillaga felemelkedőben van. Most, halála után harminc évvel, ahogy az az igazán jelentős alkotókkal hányszor megesett már! Valahogy nem fog rajtuk az idő. A ma embere még inkább megérti őt, és a mai kor technikája lehetetlenné teszi az elhallgatását. Az interneten végre tömegek férhetnek hozzá mindahhoz, amit ő eleve a tömegeknek, az egész emberiségnek szánt.

Anglia és William Blake

Íme a tizennyolcadik századi Anglia,
benne William Blake.

Csak hogy Anglia éppenséggel tudomást sem vesz Blake-ről.

Pontosabban:

Íme az a bizonyos
sziget.

Rajta a tizennyolcadik században
egymás mellett éldegél
Anglia és William Blake.

De miért-miért nem, Anglia Blake-re
még csak rá sem hederít.

Azaz még pontosabban:

Íme a tizennyolcadik század,
s az említett sziget.

Rajta ott él William Blake,
körülötte pedig a híres Anglia.

De bármily nevetséges,
Anglia öt észre sem veszi, egyszerűen
fittyet hány Blake-re.

Ezek után feltételezhetnénk-e mást,
mint hogy a tizennyolcadik században
e fent jelzett szigeten
egyedül csakis Blake lakott,
s mert Anglia nem,
hát nehezen is figyelhetett Blake-re?

De ni! - eljött a tizenkilencedik század.
Hurrá! Anglia felfedezte Blake-t!
Mily különös,
hiszen Blake addigra réges-rég odahagyta Angliát,
felköltözve a mennyekbe.

Versek a csillagokról

1. Csillagtermés

Amint a világmindenség törzsét megráztam
a csillagok sűrűn hullottak lábam elé -,
rózsaszínűk,
sárgák,
halovány kékek,
érettek,
lédúsak,
illatozók -,
telis-teli egyenes,
szűrős sugarakkal.
Mire csurig gyömöszöltem zsebeim velük,
véresre böködték mindkét kezem.

Holnap a végtelen ég
ott áll majd sötétben, csillagtalanul -,
meggyőződhetnek róla.
De holnaputánra
új, pirosposzsgás csillagok érnek be -,
ezt is ellenőrizhetik.

Lám, elegendő a világmindenség
törzsét ha megrázzák,
máris az összes csillag az önöké.
Kesztyűt húzni ne feledkezzenek el,
azt azért javaslom.

2. Bukott csillag

A csillag odahuppant
egyenest elém.

Karom nyújtottam, felsegítettem.
Hosszan porolta magát,
maszatos térdét
öklével törölgette.
- Megsérült, aranyoskám? -
mértem végig sajnálkozón.
- Á, semmiség - hadarta -,
igazán feleslegesen aggódik.
- Hogy történhetett? -
faggattam tapintattal.

Elvörösödött,
állt szemlesütve,
szelíden matatott fakókék,
cseppet sem kihívó sugaraiban.

Mily különös, nemde,
bukása!

3. A Göncöl

Mikor eljön az éj,
ott függ az erkélyem fölött
a Nagy-Göncöl gigászi merítőkanala.
Leemelem s megmerítem
a csillagok között,
kiborítom őket asztalomra,
úgy vizsgálódom.

Íme egy sárga,
amott egy zöld,
vagy égszínkék,
nini, ez rózsaszín,
s ott az az ibolya
mily gyönyörű!

Felszededgetem markomba mind
s visszahajítom valamennyit az égre,
hadd sziporkázzanak
a koromsötétben,
mint korábban.

A Göncöl merítőkanalát pedig
akkurátusan visszaakasztom a helyére.

4. Rövidlátó csillagocska

Oly kedves
szememnek e parányi csillag!

Figyelgetem éjjelente,
olykor még intek is neki.

Mindhiába. Nem vesz észre
sehogy sem.
Rövidlátó.

Eső a Palota téren

Aszfalt.
Síkos,
ha esik.

Turisták.
Ha esik,
nem kászálódnak elő autóbuszaikból.

Rendőr.
Ha esik,
megbúvik az árkádok alatt.

Végül a Sándor oszlop.
Ő sehová sem rejtőzik el,
valahogy jólesik
elálldogálnia a Palota téren
az esőben.

Felhők

1.

De jó is,
mikor beköszönt június
és percet sem késik a nyár!

De jó is,
mikor reggeltől süvölt a szél
és szikrázón ragyog a nap!

De jó is,
mikor kerekre hízott felhők
sodródhatnak sebesen a horizontra,
lökődnek, összeverődnek -
ott valami makacsul útjukat állja!

De jó is,
mikor a fiatal rezgőnyár
utána hajol a tovafutó felhőknek,
úgy kérleli őket: hadd tartsak veletek,
vigyetek magatokkal!
Ó, hogy vágyom oda
az ég peremére!

S visszahagyják,
ez is mily nagyszerű -,
hadd növekedjék.

2.

Felhők üldözésébe fogva
ajánlatos szem előtt tartani a következőket:
A reggeli felhők
könnyűek, mozgékonyak,
az estiek
súlyosak, alig cammogók.

Számíthatnak rá,
hogy a hajszában utolért felhő
esetleg védekezik.

A befogott felhőket
sürgősen bocsássák szabadon,
megárthat szegényeknek a fogság.

S végül senki se
legyen rest újra és újra
nyomába eredni a tovatűnő
fellegeknek.

3.

A bizarr rajzolatú,
leírhatatlan színű felhők gyülekezetére
felfigyel az ember.

S milyen szemet gyönyörködtetők
a kora reggeli, ifjú felhők -,
naivak, és megejtően szégyenlősek!

A súlyos, esti fellegek pedig,
amint a lecsendesült tenger felett
tornyosulnak, egyenesen elragadók.

A horizont szélén ácsorgó
komor felhők látványa
fokozott óvatosságra int.

Délben viszont, a város fölött
sodródó érett felhők
nyugalommal és önbizalommal töltik el
a hitetlen, felkorbácsolt szíveket.

4.

A felhőket számlálva ma
ötvenöt szemrevalót
jegyeztem fel.
Tizenöt áttetszőt
és tizenkét sötétet,
valamint huszonnyolc
finom tapintású törékeny
lilát, fehér sipkával.

A felhőket számlálva
teltek el legszebb éveim.
Mily nagyszerű, hogy nem maradtak sosem
felhőtlenek!

Létezett a föld...

Létezett
a föld, az ég, a madár,
s létezett
az ember.

A föld szélesen feszült az ég alatt
romlatlanul,
az ég, a határtalan,
kéken hajolt fölé.
A madár fönn lebegett a kékben
könnyűn, boldogan,
az ember pedig állt alant,
vállán fegyvere.

Az ember célzott,
lőtt,
s a madár, mint kődarab
zuhant elé.
A földön szanaszét
szóródtak tollai.
Az ég a rút dörejtől
recsegve meghasadt.

Most rajta, bizonyítsd,
hogy amúgy is régtől szennyes már a föld,
az égen öröktől ott a rés,
s nem az ember volt túl kegyetlen,
hanem a madár kevésbé óvatos!

Kíséreljük meg összeilleszteni az eget,
és holtából a madarat támasszuk fel,
s az embert végképp lefegyverezve
söpörjük tisztára a föld minden zugát.

Ó, ha ez megadatnék!

Hiszen akkor az
idők végezetéig szárnyalhatna
boldogan a fehér madár
a kék és határtalan égen
s a frissen söpört, patyolat tiszta földön
ott állhatna az ember
fegyvertelenül!

Én és a világmindenség

1.

Ami a világmindenséget illeti,
ha nem ragaszkodna annyira
bután tátongó tereihez,
egészen elviselhető lenne.
Rám például nem is hederít.
Hiába szajkózom,
hogy a Bika három napja
elvágtatott az égről,
csak bámul, eltöpreng,
s motyog rá valamit az orra alól.
Máskülönben a világmindenséggel
tökéletesen elégedett lennék.

2.

Ülök a világmindenség kellős közepén
egy padon
és ilyen-olyan gondolatokkal babrálgatok.
Fura szerzet a világmindenség -,
se vége, se hossza.
Itt ez a bolygó is, hát nem nevetni való -,
csak pörög, csak forog, meg se kottyán neki.
És rajta, micsoda különös ötlet -, az élet:
élsz, élsz, nem bírsz betelni vele.

Mindamellettt kényelmes ülés esik e padon -,
kellően széles, ráadásul támlája van.

3.

Éjjelente régóta nem alszom -,
tenyeremen ott pihen
az egész világmindenség.
Húsz éve virrasztok fölötte -,
gyanítom, picit elkényeztettem.
Csak az autóbuszokban szenderegthetek,
nagyokat ásítok munka közben,
és néha-néha egy-egy koncerten

szundítok valamicskét.
Ez utóbbit, bevallom, röstellem,
de fő, hogy ő jól érezze magát.

Minden áldott este édesdeden
befúrja orrát a hónom alá,
úgy alszik.
Vajon miről álmodhat?

Ló a Nyevszkijen

Ló a Nyevszkijen.
Poroszkál a zörgő
taliga előtt.

Ló. Egyszerű deres.
És abszolút élő.

Gépkocsik dongják körül,
összekacsintanak irigykedve
és sorraelőzik
kárörömmel.

Ej! - kiáltanak. Ló!
Hó! - kiáltanak. Ló!

Az meg csak poroszkál,
rájuk se hederít.

Ennyire élő,
ennyire remek állat.

Ostoba élet

Ó, ez az ostoba élet!
Egyre csak töri magát,
hogy a kedvemben járjon.

Szuperszonikus gépeken
furikáztat,
koncertről koncertre cipel,
hallgassak fennkölt orgonát,
ceyloni teával
traktál,
és lépten-nyomon
szebbnél-szebb asszonyokat tuszkol elém -,
úgymond, hadd báméskodjon!

Ó, milyen ostoba is!
Hát nem veszi észre mennyire szeretem
s nem pusztán
udvariasságból élek?

Rengetegben

Hahó! - szólongatnak.
Hahó! Merre jársz?

Hahó! - kiáltok.
Hahó! Messze-messze!

Hahó! - hívogatnak.
Hahó! Jöjj velünk!

Hahó! - dübörgök.
Megyek! Igyekszem!

S baktatok cseppet sem sietve.

Észrevétlen rovom az ösvényeket,
átlépegetve fenyők szálás árnyát,
rácsodálkozva a világra,
ahová vetett a sors.

Tönkretett világ

1.

Térden csúszva
kapirgálnak kis halomba
valami törmeléket.

- Ugyan mit gyűjtenek? - kérdezem tőlük.
- Szilánkokat -, válaszolják -
a lerombolt világ szilánkjait.
- Nocsak! - lepődöm meg -
tehát a világ nincs többé?
- Bizony -, mondják -
elpusztult, megsemmisült.

"Hiszen sejtettem én -, gondolom magamban -
hogymajd összeroppantják.

Túlságosan is törekeny volt!

Hiszen tudtam én jól,
hogymelőbb-utóbb tönkreteszik.

Amilyen gyöngé, védtelen!

Igen, lám, beigazolódt,
hogymegyszer csak megszűnik létezni.

Túlságosan is jónak bizonyult ez a világ."

Térdre ereszkedem,
együtt szedegetjük az élettelen,
szerteröpült dirib-darabokat.

- Aztán mire maguknak -, érdeklődöm -
ez a törmelék?
- Emlékül -, felelik -
emlékül.

2.

Azt kezdte hadarni,
hogyminden kő kimozdult, a falak ledőltek,
rájuk a bástyák,
gyerekek vonultak
ridegen, mögöttük szökelltek
felriadt
gigászok, törpék,
féktelen paripák vágattak szabadon
keresztbe-hosszába,
szélmalmok meredtek szárnyaszegetten,
csupán az
angyalok keringtek fönn
és rémülten kondult
valahol távol egy harang,

megkondult,
majd csönd lett.
Olyat is tódított,
hogy mind aki látta
elfoszlott nyomtalan
tejszerű ködökbe,
színtelen plakátok
leffegtek,
madarak vijjogtak pincékből, vermekből
s reszelős homok csikordult
siketítón a fogak közt.

Ilyen ocsmányságot sorolt
a háborodott.

Én pedig feleltem:

Nem adok hitelt e szavaknak.
Mert hol a fájdalom? És ugyan hol a
másokért
gyötrődő lélek? A pamacslábú pajkos kiskutyák?
Emlékeink? Dühünk? A rikoltó
vonatsíp?
Kertek puha hava?
A vidám kacagás?
Metróba igyekvő tömegek kora reggel?
És Medusa, a Gorgó lemetszett feje
Perseus fénylő pajzsán?
Indulatunk? Fényes büszkeségünk?
Hová tűnt a régmúlt kikötőkben imbolygó
fregattok vitorlázata?

Effélet zagyváltam össze
esztelenül!

Majd hallgattunk -,
minden kimondattatott.

Tűzmadár

Éjfélkor találkoztam vele,
véletlenül, teljesen véletlenül
lenn a rakparton.

Olyan vékonyka,
olyan esetlenül soványka-vékonyka volt,
csupa csont és bőr.

Így szólt:
- Kérem, bocsásson meg nekem,
de köteles,
értse meg, köteles vagyok
ezt önnek elmesélni.

Húszéves voltam,
éppen húsz, s azóta
valahogy nem fog rajtam az idő.

Lépcsők gránitjából,
halásztürelomból,
csónakok szórakozott ringásából,
gyermekfintorokból, rohangászásokból,
a macskakő meggondolt fodraiból,
villamosok villódzásaiból,
újságosbódékból,
- és jól tudom -
beéretlen cseresznyék
fanyar édességéből
szakadt ki minden.

Birtokunk volt a város,
kettőnké csak
e nagyszerű játékszer,
körhinta-szórakozás,
biztos menedék
és csendes otthon.
E hetedhét országon túli föld,
hol szfinxek tanyáztak,
szilaj lovak
és szárnyas,
megbékélt oroszlánok.

S élt ott egy királyfi.
Karját nem kímélve
lángok közt sietőn űzte
a Tűzmadarat.
De én szaladtam,
röppentem, hányódtam,
újra megültem,
csalogattam, ingereltem őt.
Ingereltem...
Ő pedig csókolt,
óvott, beburkolt,
szeretett,
hogy szeretett,
ha pilláimmal
orcáját simogattam.

Delelőn ácsorgott akkor
jókedvében a nap,
felhők rázkódtak,
fulladoztak a kacagástól,
ha esett, apró záporok rötyörésztek,
mint még soha
és telten vöröslött, hahotázott az alkony.

Izgatott, felkavart volt a város.
Háborogtak a kikötők,
a kanálisok,
kariatidák pattantak meg az irigységtől,
értetlenségben tülekedtek a parkok,
még az Atlaszok is elvesztették türelmüket
és elkomorodtak
a fontoskodó Apollók,
csak a Nyári kertben mosolygott egyre Vénusz
s gyülekezett Ámorok serege mögöttünk,
mint egy kíséret.

Azután elérkezett az a nap
s nyomába lépve szorosan
elérkezett az az este
és én kísértem őt.

A félhomályban
halvány, nyugodt volt az arca,
halvány és nyugodt volt az arca,
mint késő ősszel
szélcsöndes nyárfaerdő,
mint éjjelente
zsibongó iskolák -,

ott feszültek arcán a szörnyűség
vaskonstrukcióinak különös fonatai.

És felsípolt
az az utolsó,
legeslegutolsó sípszó.
És én futottam
a szerelvény után tolongó,
rikoltozó,
kendőt lobogtató asszonyok
elesett tömegeivel.

Azután már csak levelek jöttek.
Emlékszem a részletekre:
"Tűzmadaram,
nem mertem volna
remélni sem,
hogy nekem kijuthat valaha
ekkora zsákmány...
Ne féljél butácskám!
Senki se készül,
senki se bírhat tönkretenni ilyet.
Hidd el, a mesék valóságok,
hidd el, a mesék örökök,
hidd el, képtelenség felperzselni,
felrobbantani őket,
s halomra lőni őket a falaknál
is merő képtelenség...
Tűzmadaram,
sors adta kincsem,
ajkam perzselve csókolom
égy tollaidat!
Csókolom!"

A város pedig
szigorú volt
és gondoktól komor.
Egyetlen szörnyűség volt a város,
egyetlen rettegettség.
Szárnya nőtt oroszlánok bömböltek
a csatornák felett,
rémült rézlovak nyerítettek
a tetőkön
és lám,
elborult a szfinxek
oly régóta közömbös arca
a közeli tűzvészek kormaitól.
Csak az Atlaszok tartották tovább
kőpárkányaikat

s mosolygott Vénusz ott kinn a Nyári kertben,
hiába ütött - ő nem félt - a súlyos metronóm.

Azután...
De hiszen tudja,
tudhatja,
jól tudja
mi történt azután!

A puszta ház,
a vaksötét,
hol feküdtem
csöndben
és ketyegett fölöttem
csöndben
az óra,
ketyegett és várt.
S belőlem kikóborolt lassacskán az élet.

Jaj, könnyörögtem én hozzá: Nézz hátra!
Jaj, könnyörögtem én hozzá: Maradj még!
S faggattam én: Ugyan hová siet?
- de suttogásom nem hallotta meg,
itt hagyott,
ő pedig mit sem vett észre,
messze volt,
messze,
messze!
Csak a képe állt mellettem itt a széken,
a képe apró sárga keretben
derűsen
és nevetőn.

Milyen gyöngéden költözött ki belőlem az élet!

Feküdtem csöndben
és figyeltem az asszonyt,
a széles,
távolodó női vállakat
és elfogott valami különös érzés:
- miféle nő ez
s mért nő ez éppen
s az a másik,
ki a megviselt életet végre leváltja
hogy őrizzen hosszan,
akár az öröklét?
A világ megingott,

szétmosódott a világ,
a világ feloldódott egy űrben,
ringott,
kipörgött,
bukdácsolt,
mint fekete medence
olajos hullámain döngő
dülöngő hordó.

S akkor megjelent az a másik.
Fáradtan, megviselten tűnt fel
a szögletes arc,
az elnyűtt vattakabát,
fáradtan, megviselten lépett elő
félretaposott csizmájában
a másik.

És szólt:
"Letelt, igyekezzék!"
"Nem várhatok,
manapság sürget a munka."
Csak néztem hitetlenül.
Hol a leple?
S a kasza hol?
Végül is kaszának lennie kell!
Elvigyorodott.
Mosolyától idegenebb vigyort
még sose láttam.
"No de kérem!
No de kérem!
Belegondolt?
Mire nekem a kasza?
Az egész koholmány.
Komolyan vette e dajkamesét?
Letelt az idő! Kész-e az útra?"
És én elnyújtóztam édesen,
oly édesen nyújtóztam el,
mint gyermekkorom félálmaiban...

Feküdtem csöndben
és ketyegett fölöttem
csöndben
az óra
a lakás mélyein,
az idő pedig ment, ügetett
valahová a szobák feneketlenségén túli
boldog mennyország felé.
Kitért előlem,
elkerült,

nem érintett többé
az eleven idő.

Hosszan feküdtem,
lehet,
egy hetet is.
Nem tudom.
Nem emlékszem.
Az óra rég megállt,
csak az ő fényképe maradt változatlanul
sárga kis ráámájában a széken.
Derűsen
és nevetően.

Míg aztán megérkezett ő.
Zihált, berontott,
járt a lakásban
vakon, botolva,
tapogatva a bútort,
hozzám közelgett,
jött
mind közelebbre.

A puszta lakásban,
sűrű sötétben
gyújtó lobbant.
Szembogaram fakó tükrében perdült táncra
a lángja.

Arca, akár a halál,
nyugodt volt.
Arca nyugodt volt,
mint szélcsöndes sztyeppén a hó.
Nyugodt volt arca,
mint lápok fulladt vize éjjel.
Arcában ronggyá tépett
vaskonstrukciók fonatai heverték.
Arca feltépett híd,
arca árnyék volt
leégett házak martalékán.

A karjára vett.
A karjára vette
esetlen gyermeki testem
és kivitt a házból.

Alacsony, bordó nap lógott
a fagyott ködökben.
Tél ült a világon,

fehér tél.
Sík,
gömb,
gúla alakú tél
áttetszőn zöld
tiszt a jégből
s a gúla mélyén ott rejtőzködött
a város.

Oldalaikkal szorosan
egymásba búttak a házak.
S így fagytak meg a házak
össze sem esve.
Egymásba kalapálva a hidegtől
büszke-mereven feszítettek
az utcák.

Vigyázva vitt,
kimérten lépve előre.
Mint karcsú vázát,
ősi kultúrák misztikus emlékét,
utolsó nagy kincsét
a világnak
őrizte a testem,
csodát,
mit ő fedezett fel,
a mélyből ő emelt ki,
szerencse kegyeltje,
tapasztalt régész.

Vitt,
vitt,
sokáig vitt
a hosszú, egyenes,
kifogástalanul egyenes-egyenes
utcán,
végig a havon,
a frissen hullt tiszta havon,
éneklő,
csikorgó havon -,
vitt sokáig.
És a horizonton,
hol ponttá sűrűsödik a fény,
vörösén függött az alacsony Nap.

Oda tartottunk, a Naphoz,
de belefáradt vinni
s megült egy ház lépcsőin
ölébe fogva.

A térdén feküdtem mozdulatlan,
ő beszélni kezdett.
Különös dolgokat
hordott össze:

Figyelj csak - kezdte -
balsorsom, Tűzmadaram,
kimúlt,
halovány,
szürke madárkám!
A Napig mi hátra van
talán egy lépés.
Ő átmelegít majd,
átmelegít,
megkérjük szépen,
és ő átmelegít majd.

Figyelj csak, bogaram -,
szólt aztán - te csillagászatban
járatos vagy ugye?
Jaj mondd:
merre ritkább a kátyú,
kószáló meteorit,
 kozmikus por,
merre vezet a jobb,
a rövidebb út?
Jaj mondd, nagyon leköteleznél!
Isten tudja,
mit forgat fejében az ég -,
sietnünk kell.
Fél óra,
és végképp késő lesz talán.

Félretettem két doboz nagyszerű
konzervet e tasakban,
egyét a Napnak,
sanyarúságban neki is elkél
a borraivaló,
egyét magunknak,
fényűző lakomát
csapunk belőle rögvest.
Igen,
különös dolgokat hordott össze.

Aztán odajött
néhány ismeretlen
és engem
platóra raktak
valami teherautón.

Ő tört volna utánam,
nem engedték.
Az autó elindult,
nyomunkban ott futott ő,
rohant botladozva,
de a hangja,
a hangja
elmaradt lassacskán mögöttünk:
Tűzmadaram!

Tűzmadaram!

Tűzmadaram!

Tűzmadaram!

Az Ohtyinszkin földeltek el.
Harmadik parcella
két méterre a szélső keleti sávtól.

Ha összefutna véle
- önnek megadathat -
kérem, adja át a címem,
ő keres, tudom,
csak nem talál meg.
Kérem adja át neki -
várom,
igyekezzék,
én várom őt.
Elnézést, hogy feltartottam,
bocsánat,
a viszontlátás'!

És elment a rakparton.
Olyan vékonyka-vékonyka,
olyan elviselhetetlenül
soványka-vékonyka volt,
a legtörekenyebb Tűzmadár,
akivel valaha is találkoztam.
